

Wie het niet wist, was waarschijnlijk al een tijdlang niet op Facebook of country-events geweest.

Dit weekend zou immers één van onze getalenteerde artiesten, **Patje Stew**, zijn 10-jarige verjaardag op de countryplanken vieren.

Hij hield het echter niet bij 10 kaarsjes op een taart.

Neen, hij maakte er een heus verjaardagsfeestje van.

Een verjaardagsfeestje wordt tegenwoordig vaak gehouden in een binnenspeeltuin of een bowlingzaak, maar Patje week uit naar 'd'Ardennen', meer bepaald naar het prachtige Bouillon.

In samenwerking met Bertje, die daar een heel mooie zaak heeft, konden we genieten van een prachtlokatie in een geweldige omgeving.

We waren dus uitgenodigd bij **Papillon Bouillon**, een mooi park gelegen in het hart van de Luxemburgse Ardennen, vlakbij de Franse grens, waar je naast kamperen ook een chalet kan huren.

Ga maar eens kijken op hun website, en reserveer misschien al voor volgend jaar, zodat jullie zeker nog een slaapplek in de onmiddellijke nabijheid hebben.

Omringd door groen en met uitzicht op het imposante kasteel werden bij onze aankomst de laatste voorbereidingen getroffen om dit overweldigende feestje, het **High Ridge Festival**, te voorzien van de laatste aankleding.

De saloon moest immers blinken in zijn volle glorie, en reeds bij het binnenkomen werden we hartelijk vergast door het feestvarken van dit weekend ... onze eigen **Patje Stew**.

Het weekend beloofde een stoofpotje ('stew', hedde'm?) te worden van gekende en – voor ons – minder gekende artiesten, die net wat meer zouden doen dan een 'happy birthday' te zingen.

Daar waar we in Bredene konden genieten van een 'klassiek' festival (podium vooraan en artiesten die één na één hun ding kwamen doen) en in Middelkerke aanwezig waren op een 'straatevent' (podia in de grote tent en artiesten allemaal in hun eigen tentje langs de straten) kwamen we nu terecht in een ander concept.

Patje had immers het schitterende idee om de artiesten per twee en afwisselend te laten zingen, en dit werd duidelijk gesmaakt door het massaal aanwezige publiek.
De autosnelweg zal op een vrijdag nog nooit zo vol Vlamingen gezeten hebben, die allemaal afrit 'Bouillon' namen.

Dat het een groot succes zou worden, mag dus al blijken uit deze inleiding, maar om het allemaal nog wat duidelijker te maken, volgt hier mijn verslagske.

Diegenen die mij kennen, weten dat er nu een uitgebreid verslag volgt met beschrijvingen over liedjes en artiesten, alsook een algemene beschrijving van het evenement.
Gezien dit gloednieuwe festival werd uitgesmeerd over maar liefst drie dagen, ga ik het toch allemaal wat korter proberen te houden.
20 Bladzijden per dag zou immers een imens schrijf- maar ook leeswerk worden, en dat willen we jullie zeker niet aandoen ... Hoewel ...

Het begon dus allemaal op vrijdagmiddag. Naast de verblijvers op de camping zelf, waren ook de B&B- en hoteluitbaters en de HoReCa-zaken in de buurt heel tevreden met dit gloednieuwe spektakel.
We hoorden reeds uit verschillende hoeken, dat sommige zaken er aan denken om volgend jaar promo's aan te bieden (speciale dagschotels, ...) omdat ze dit jaar eigenlijk niet wisten dat er zo iets op stapel stond.

Bij het binnenkomen van de Saloon bleek meteen dat dit een groot succes zou worden.

Net zoals op eender welke Zuiderse Playa bleek dat hier ook meegedaan werd met 'handdoekje leggen' om je plaats te reserveren. Het handdoekje werd hier wel vervangen door een cowboyhoed, een sweater van de één of andere club of zelfs een gitaar.

Om 18 uur stipt (weliswaar met een elastiekje gemeten omdat de laatste technische arrangementen nog dienden te gebeuren) begon de eerste avond met een workshop.

Terwijl de laatste bezoekers nog aan het binnenstromen waren, en ook de regen buiten langs alle richtingen aan het stromen was, werden de nieuwste danspasjes uitgelest door Gina.

Na dit educatief momentje was het dan eindelijk zover.

De eerste set werd aangekondigd en zoals hiervoor al vermeld werd, zou dit gebeuren door twee artiesten die, afwisselend, hun stembanden zouden aanspreken.

Voor deze eerste set waren dat **Berry Grimm en Regy**. Twee topgasten met een heel repertoire aan klassieke country en 'plezante oldies'.

Dat Bertje en zijn ploeg de jukebox mochten afzetten, was meteen al duidelijk.

Berry Grimm zette immers zijn eigen jukebox in gang en bracht de aanwezigen meteen in beweging door 'Don't rock the jukebox' van Alan Jackson ten gehore te brengen.

Dat Alan Jackson – zelfs na zijn afscheidstoernee – nog altijd heel populair is in country- en linedansmiddens mag blijken, want ook het tweede nummer, het eerste van Regy, werd er eentje van zijn hand. Ik heb het over 'Chatahoochie', het melodieuze nummer dat ook steeds voor dansende voetjes zorgt.

De toon was dus meteen gezet. De twee eerste artiesten hebben kunnen 'soundchecken'.

Daarover valt trouwens nog wat te zeggen, want vele aanwezigen hadden hier wel wat commentaar over. Het ene lied te luid, het andere te zacht. Te veel bas of net te weinig.

Nu, het is zo dat de geluidsman van het weekend (**Mister P**) zijn handen meer dan vol had met het afregelen van het geluid en dit zo aangenaam mogelijk tot in de zaal te brengen.

Het is echter zo dat de akkoestiek niet echt meewerkte (heel hoog plafond – men kon ook 'boven' nog zitten), en het enorm moeilijk was om de deuntjes vanaf de plaats van het mengpaneel te regelen. Hij hoorde immers zelf niet hoe alles in de zaal aankwam, en dus heeft hij tijdens deze driedaagse bijna een marathon gelopen om het allemaal 'top' te krijgen.

Hij verdient dus zeker een pluimpje. En voor de klagers : volgend jaar wordt de set-up volledig veranderd, waardoor de PA alles veel duidelijker zal horen, en dit euvel zeker opgelost zal zijn.

Met 'Where corn don't grow' werd de definitieve start van de avond gegeven.

'Black coffee', door Regy voor de gelegenheid omgetoverd tot 'Zwarte koffie', de daaropvolgende 'blue mornin'' werd dan 'zonder suiker'. Een hilarische versie, maar wie Regy een beetje kent, weet dat je dit kan verwachten.

Iets minder succes (althans op de dansvloer) had het mooie 'Trail of tears', ons gebracht door Berry Grimm.

Met slechts twee dansers (dansleraars ten lande : herhalen aub!) werd het verhaal verteld over één van de meest tragische hoofdstukken uit de Amerikaanse geschiedenis.

De Trail of Tears ("Pad van de Tranen") was immers een gedwongen deportatie van duizenden inheemse Amerikanen in de Verenigde Staten in de jaren 1830.

Naar schatting 4.000 Cherokee kwamen tijdens deze deportatie en de tocht om het leven. De exacte aantallen verschillen per bron.

De Cherokee noemen de gebeurtenis *Nunna dual Isunyi*, vrij vertaald: "de trail waarop we huilden".

Na al die miserie zou je er van gaan drinken. Regy bracht de woorden van Alan Jackson (ja, weer hij) op de bühne in de vorm van 'Designated drinker'

"Designated Drinker" is eigenlijk een heel mooi voorbeeld van de klassieke Alan Jackson-stijl: eenvoudig verhaal, gewone mensen, alcohol als decor — maar daaronder gaat het vooral over verdriet, vriendschap en kwetsbaarheid.

Het mooie is dat hij zijn autosleutels aan zijn vriend geeft. Dat lijkt misschien een klein detail te zijn, maar het vertelt meteen heel veel. Hij weet dat hij te veel zal drinken en vertrouwt erop dat zijn vriend hem veilig thuisbrengt.

En dan komt de ironie van de titel: "Designated Drinker"

Normaal kennen we een designated driver: degene die niet drinkt en iedereen naar huis brengt. Hier in België is dat de fameuze Bob.

Hier draait Alan Jackson het echter helemaal om: hij is degene die vanavond mag drinken.

En ... het gaat eigenlijk zelfs niet over alcohol.

De alcohol is vooral een middel om de pijn tijdelijk te verdoven. Hij zegt eigenlijk:

"Ik wil vanavond zo ver komen dat ik even niet meer aan haar kan denken."

Maar hij weet tegelijkertijd dat het drinken geen echte oplossing is. Hij zegt zelfs dat hij er morgen misschien spijt van zal hebben. En dat maakt het nummer menselijk. Hij doet niet alsof drinken zijn problemen oplost. Hij weet dat hij gewoon even wil ontsnappen aan zijn verdriet.

Het werd allemaal veel luchtiger met 'The music man' en we vervolgden met 'I couldn't leave you if I tried', het dansvloervullende 'Closer', 'Jesus on the jailhouse floor' en 'Down on your uppers'

'I walk the line' werd door Regy gebracht met Berry Grimm als 'Johnny'

De titel betekent letterlijk zo iets als:
"Ik blijf op het rechte pad." of "Ik blijf trouw."

Johnny Cash was in 1956 nog een jonge man.
Hij was in 1954 getrouwd met Vivian Liberto en hun eerste kind, Rosanne, was in 1955 geboren.

Tegelijkertijd begon echter zijn carrière enorm snel te groeien. Hij ging steeds meer optreden, was voortdurend onderweg en kwam als jonge, populaire zanger in aanraking met allerlei verleidingen.

Het nummer is daarom eigenlijk een belofte aan zijn vrouw én een belofte aan zichzelf:

Ik blijf je trouw. Ik laat me niet verleiden. Ik houd mezelf onder controle.

Cash omschreef het later zelf als een soort aansporing aan zichzelf om "het netjes te houden"

Onze beide zangers hielden het trouwens ook 'netjes'.

'Tomorrow never comes' kon rekenen op wat extra belichting van opgestoken gsm's. Vroeger zou dit gebeurd zijn met aanstekers, maar ja ... de moderne tijd hé ...

We hoorden nog 'Jessico' en met 'Pick me up on your way down' (gezongen door Berry Grimm) en 'Cotton pickin' morning' (dat Regy voor zijn rekening nam), was de kop van het weekend er meteen af.

Na deze eerste set was het de beurt aan de volgende twee artiesten. **Jackaroo Daniel** mocht zijn gitaar en stembanden dus 'testen' op de tonen van 'Bare Essentials'.

Mister P deed dit met het opzweepende 'Back in your arms again'.

Gezien de klankskes nog niet klonken zoals ze moesten, mocht Daniel ineens twee nummertjes na mekaar brengen.

Dat werden 'Cannibals' en 'Copperhead Road'.

Het verhaal achter de naam 'Copperhead Road' wil ik jullie niet onthouden :

Zowel de vader als de grootvader van de verteller van het lied, John Lee Pettimore III, waren actief in het distilleren en het smokkelen van drank op het platteland van Johnson County, Tennessee. Pettimores grootvader bezocht de stad maar zelden en kocht voorraden voor een distilleerketel die hij had neergezet in een holte langs Copperhead Road.

Pettimore's vader voerde de distillaties elke week naar Knoxville in een oude politiecruiser die hij op een veiling had gekocht.

Volgens de verteller wilde een ambtenaar van accijnzen John Sr. heel graag gevangen zien, en ging hem achterna.

De tekst "Hij komt nooit terug van Copperhead Road" duidt op het feit dat ofwel de ambtenaar in een hinderlaag werd gelokt en gedood werd door John Sr, of dat John Sr. zelf werd gedood, dat is niet geheel duidelijk.

John Jr. zelf komt om bij een zwaar auto-ongeluk terwijl hij met zijn wekelijkse zending naar Knoxville rijdt.

Pettimore treedt op zijn verjaardag in dienst in het leger, in de veronderstelling dat hij binnenkort zal worden opgeroepen. Hij dient twee dienstreizen in Vietnam en van zodra hij eenmaal thuiskomt, besluit hij om het land van Copperhead Road te gebruiken om er marihuana te kweken in plaats van te distilleren.

Doordat hij een paar handige truuks van de Vietcong had geleerd tijdens zijn overzeese gevechten, kon hij steeds ontsnappen aan de Amerikaanse drugsbrigade (de DEA). Dit kon hij door het opzetten van boobytraps van het soort dat werd gebruikt door de communistische vijand.

Zo, nu zijn jullie alweer wat wijzer geworden zeker?

Na twee nummers van onze Jackaroo, mocht ook Mister P er natuurlijk twee ten gehore brengen. Dat werden 'Bad moon rising' en 'Little yellow blanket'.

Na deze korte switch konden we verder met de uitgedeelde playlists.

We kregen een mooie afwisseling van leuke, emotionele, zuiderse en Amerikaanse klanken.

Zo konden we genieten van 'Dance the night away', 'Toes' en 'Still in love with you'.

Bij 'Remember when' kreeg Mister P de Saloon muisstil. Een prachtige versie van dit wondermooie nummer werd een waar eerbetoon aan de artiest die onlangs zijn afscheid van de podia vierde.

Dit nummer kreeg aan het einde van zijn carrière een heel speciale en emotionele bijklank, gezien hij in het nummer eigenlijk terugblijkt en vooruitkijkt naar zijn leven, dat van zijn vrouw en hun kinderen.

Een belangrijke levensles kregen we van Jackaroo Daniel : 'Live, laugh, love'.

Wat er niet bijverteld is, maar mij wel belangrijk lijkt : als voorgaande niet lukt : 'Load, Aim, Shoot'

Weten jullie trouwens van waar de naam 'Jackaroo' komt?

Een jackaroo (of jackeroo) is een jonge man die op een grote Australische schapen- of veeboerderij werkt om het vak te leren.

Veel reizigers en backpackers volgen in Australië trouwens een zogenaamde 'Jackarooschool' om de vaardigheden van een Australische cowboy te leren.

Of Daniel het vak van schapenhoeder nog wil leren, dat weet ik niet. Dat hij het vak 'zanger' al goed beheerst, daar ben ik zeker van. Mooie stem, sympathieke mens en tof repertoire ... Meer moet dat niet zijn hé.

Van 'Whiskey's gone' werd een heel spektakulaire versie gebracht door Mister P., nog zo'n getalenteerd en sympathiek artiest die de kneepjes van het vak heel goed kent.

Hoe die vingers over die toetsen vlogen, ... ongelooflijk ...

Ook bij 'Boogie woogie queen' stonden die vingers niet stil ... Het geeft toch altijd een speciale 'touch' aan een nummer, ... zo'n live gespeelde versie.

'I feel a sin comin' on' werd gevolgd door 'Stranger no more'

Dat nummer werd door Daniel aangekondigd als een nummer van Luc Steeno. Er klonk wat gelach in de zaal, maar wat velen dus blijkbaar niet weten, is dat dit – tegenwoordig door Barbara Dex gebrachte – nummer inderdaad van onze bekende Vlaamse artiest is.

Het nummer uit 1999, 'Geen vreemde meer', werd in 2025 succesvol vertaald en gezongen door Barbara Dex ter gelegenheid van het TV-programma 'Liefde voor Muziek'.

Met 'You belong to me' konden we deze set afsluiten met heel gevleugelde woorden. Er zijn in de loop der jaren al veel mooie duetten geweest, maar deze beide artiesten spanden toch echt wel de kroon.

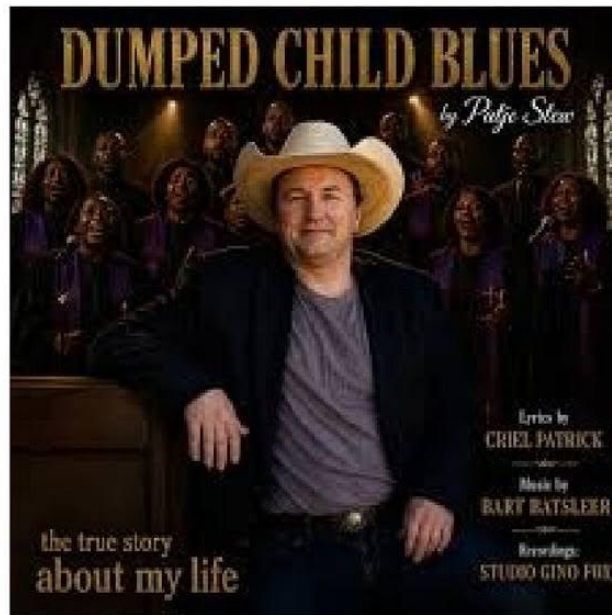
Heel mooie samenzang en instrumentale samenwerking waarbij het klavier van Mister P en de gitaar van onze Jackaroo mekaar steeds perfect aanvulden.

Samengevat : *een heel mooie opsteker voor de country!*

Volgens de presentatrice van dienst zou nu een eerbetoon komen aan **Dolly Parton**, de countryzangeres die ons zoveel meer nagelaten heeft dan alleen muziek, maar dat viel wat in het water. Meer dan de woorden 'eerbetoon aan Dolly Parton' kregen we echter niet, en we gingen meteen over naar de **singlevoorstelling** van Patje Stew, het feestvarken zelf.

Ook dit werd eigenlijk een beetje een gemiste kans, want het nummer werd gezongen zonder enige achtergrond of duiding.

Jammer eigenlijk, want het gaat hier over een heel interessant en persoonlijk verhaal van deze artiest.

Wie het verhaal toch wil kennen, kan steeds terecht in mijn bespreking die gedeeld werd / wordt op Facebook en ook op de website van Patje kan je deze steeds terugvinden.

Ondertussen heb ik de eerste naam van de derde set al verraden natuurlijk.

Jaaaaaaa, het gaat over **Patje stew**.

Met wie hij deze set zou brengen?

Met 'cruisemaatje' **Mrs McBright!**

Na het eigen nummer van Patje, '**Dumped child blues**', bracht de artiest ook nog 'Here for a good time', iets wat we allemaal hoopten, maar ondertussen wel al van overtuigd waren.

De avond was goed 'in gang' en de eerste evaluaties waren enkel maar positief.

Prachtige lokatie, goeie keuze van artiesten, mooi nummer, ...

Na deze start konden we verder genieten van een eigen nummer van Mrs McBright, 'Do you miss me too'.

We konden genieten van nummers als 'You look like you love me', 'Coffee days and whiskey nights' en 'Eighteen wheels and a dozen roses'

Ook 'Choosin' Texas' kwam aan de beurt. Het nummer dat volgens de pers heel succesvol is in Amerika, maar waar bij ons nog niemand van gehoord heeft.

Huh? Het wordt hier gewoon grijs gespeeld en gezongen!

Het nummer van de Amerikaanse countryzangeres Ella Langley dateert uit begin dit jaar . Het is de eerste single van haar tweede studioalbum Dandelion.

"Choosin' Texas" ontstond tijdens een schrijfretraite in oktober 2024.

Miranda Lambert vertelde Ella Langley een paar grappige anekdotes uit haar jeugd, waaronder één over een politie-aanhouding met een kangoeroe op de rijdersstoel.

"Miranda, die uit Texas komt, begon ons één van haar wilde verhalen te vertellen over drinken en belachelijke dingen doen. Zo vertelde ze dat ze aan de kant werd gezet met een kangoeroe als huisdier op de rijdersstoel en de agent zei: 'U heeft kentekenplaten uit Texas.' En ik zei: 'Tja, ze komt uit Texas, dat is wel te merken.'", vertelde Langley.

Daaruit kwam Langley op de zin: "She's from Texas, I can tell". "Zodra ik dat zei, keken we elkaar allemaal aan zo van: yep, dat is 'm! Dat wordt het volgende nummer", aldus Langley. In een halfuur werd het hele nummer gecomponeerd.

Iets minder plezierig : Het nummer gaat over de pijn die de liedverteller voelt wanneer haar geliefde kiest voor een ander meisje uit Texas, en de liedverteller in Tennessee achterlaat.

De liedverteller realiseert zich dat ze eigenlijk nooit een kans had tegen de aantrekkingskracht van de Lone Star State.

Het nummer is niet autobiografisch. In de tekst zitten verwijzingen naar countryklassiekers als Amarillo By Morning van George Strait, East Bound and Down van Jerry Reed en Smoky Mountain Rain van Ronnie Milsap

Mrs McBright en Patje Stew brachten hierna een prachtig duet.

'I will always love you' van Dolly Parton werd in duet gebracht in de versie van Dolly Parton en Vince Gill.

Dolly Parton nam dit prachtige studioduet met Vince Gill op voor haar album uit 1995 : 'Something Special'.

Het nummer was ook al gecoverd door Whitney Houston maar als countryliefhebber hoor ik toch nog het liefste de 'Dolly'-versie.

Onze eigen Dolly, Mrs McBright, vervolgde met het mooie 'Trailblazer'

Dat nummer, dat vorig jaar uitkwam, wordt origineel gezongen door Reba McEntire, Miranda Lambert, en Lainey Wilson ... niet de minste dus.

De dames schreven het nummer samen op de veranda van Lambert, specifiek bedoeld voor Lambert en Wilson om samen met McEntire te zingen.

Over de boodschap van vrouwelijke solidariteit in het nummer zei Wilson: "We hadden het erover hoe zowel Lambert als McEntire mij hebben beïnvloed, en over het doorgeven van het stokje en het banen van nieuwe wegen voor elkaar.

Dit proces gaat generatie op generatie door, maar wij moeten die nieuwe wegen blijven banen voor de volgende generatie."

Wilson vond ook dat het nummer een boodschap bevatte die voor iedereen herkenbaar is; ze omschreef het als "een nummer waar een grootmoeder, een dochter en een kleinkind samen naar kunnen luisteren."

Het nummer bevat bovendien verborgen verwijzingen naar elk van de drie artiesten: zo komen woorden voor als "Kerosene" (een van Lamberts grootste hits) en "Louisiana" en "Oklahoma" (de thuisstaten van respectievelijk Wilson en McEntire).

Alle drie de artiesten gaven aan dat hun vriendschap het nummer versterkt; ze spraken over hoe de kameraadschap tussen vrouwelijke countryartiesten hen elk inspireerde, ondanks het feit dat ze uit verschillende generaties komen. McEntire was tot tranen toe geroerd toen ze het nummer voor het eerst hoorde: "Ik herinner me dat ik ernaar luisterde in de kleedkamer. Ik kon er geen enkel minpunt in ontdekken, geen enkel woord. Zo goed was het. Ik was erg geëmotioneerd toen ik het hoorde."

Het duo vervolgde met 'He drinks Tequilla', 'American cowgirl', 'Before the next teardrop falls' en 'Me'.

Dat techniek vaak meer tegenspeler is dan teamgenoot bleek uit het feit dat het fantastische 'Grandpa' niet kon gezongen worden, omwille van een kapotte band. Heel jammer, want persoonlijk had ik uitgekeken naar Patje' versie hiervan.

We gingen dus over naar 'Life of sin', het door Gina uitgeleste nummer.

'Somewhere between' werd het laatste nummer van deze set, en 'ergens tussendoor' kreeg Patje ook een cadeautje overhandigd ter gelegenheid van zijn feestje.

Het feestje dat verder ging met het volgende duo. Dit keer ging het over **Jackaroo Daniel en Berry Grimm** en daardoor zijn we over halfweg gekomen.

Halfweg de avond natuurlijk, want er zouden ons nog twee prachtige dagen vol muziek en plezier te wachten staan.

Daniel haalde meteen uit met de kreet 'God blessed Texas' en Berry suste de gemoederen met zijn 'Lucky Lips'.

Er werd begonnen met 'Wild West & Wicked', een nummer dat we tijdens het weekend nog een paar keer zouden te horen krijgen.

'Sweet little Liza' leek graag rond te rijden met de 'Southbound train' en 'C'est la vie' ('You never can tell') werd gevolgd door het uptempo 'Viva Las Vegas'.

'Cabo San Lucas' dan.

"Cabo San Lucas" van Toby Keith is eigenlijk een heel leuk nummer om wat dieper te bekijken, want het klinkt op het eerste gehoor als een luchtig vakantie-/feestnummer, maar onder die zonnige sfeer zit vooral een man die een verloren liefde terug probeert te winnen.

De verteller zit in Cabo San Lucas, een toeristische badplaats in Baja California, Mexico.

Hij heeft blijkbaar een vrouw verloren of een relatie beëindigd. Maar in plaats van thuis te zitten treuren, heeft hij zichzelf opnieuw uitgevonden:

hij zit in Mexico;
hij heeft een gitaar gekocht;
hij speelt in een bar;
hij drinkt bier en tequila;
hij geniet van de zon;
hij heeft eigenlijk alles wat hij nodig heeft...

behalve haar ... *"I got it all going, but I ain't got you."*

Dat vat het hele lied eigenlijk samen: het paradijs is niet compleet zonder de persoon van wie je houdt.

Hij zegt eigenlijk: *"Kom naar hier. Ik laat je zien hoe mooi het leven kan zijn."*

Maar tegelijk zit er een lichte melancholie in, want hoe mooier hij Cabo beschrijft, hoe duidelijker wordt dat hij haar mist.

Ook het nummer 'Roller Coaster' van Danny Vera heeft een prachtige achtergrond.

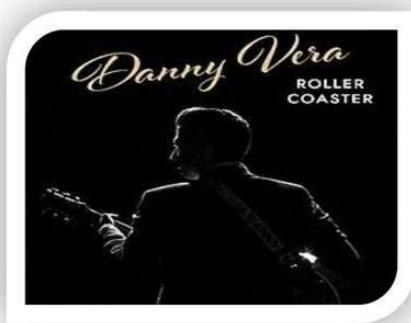
De titel van het nummer zegt eigenlijk al genoeg: het leven is een achtbaan van momenten en emoties met zowel hoogte- als dieptepunten.

Een achtbaan waarin je zelf weinig te willen of te zeggen hebt.

Tot zover de logische en 'simpele' omschrijving, maar de schrijvers van het nummer geven zelf aan dat het daar niet stopt.

Het is immers ook een verwijzing naar de mensen die naast je staan als je zelf in de achtbaan van het leven zit.

Het mooie van het nummer is, dat iedereen zijn of haar eigen verhaal hierin hoort. Voor sommigen kan het een liefdeslied zijn, voor anderen betekent het dan meer een bedankje na een moeilijke tijd.

Voor Danny Vera zelf is de magnolia waarover gezongen wordt eigenlijk een verpersoonlijking van 'het leven'.

Deze magnolia is immers geplant door de vader van Danny Vera voor zijn overleden moeder.

Op 9 april is zij jarig en dan staat de boom altijd prachtig in bloei.

Een mooie herinnering dus aan zijn geliefde ouders, en een prachtig nummer dat op een country-avond ondertussen 'een must' is geworden.

Met 'The world', 'Shivers' en 'Bonaparte's retreat' waren we aangekomen bij 'Stand by me'.

"Stand by Me" is een van die nummers die veel eenvoudiger klinkt dan het in werkelijkheid is. Het is vooral een lied over trouw, steun en samen sterk staan wanneer de wereld rondom je onzeker wordt.

Het nummer werd geschreven door Ben E. King, Jerry Leiber en Mike Stoller en werd in 1961 uitgebracht door Ben E. King ... inderdaad het is al 65 jaar oud.

Hoewel het een prachtig nummer is, wordt het tegenwoordig steeds in een iets modernere versie gebracht. Met een zwaardere beat en een levendige dans ...

Berry Grimm sloot af met 'All you ever do is bring me down' en bij het laatste nummer van deze set, 'Cheerio', werd meteen de polonaise aangevangen. Jammer genoeg werd bij sommigen ook een klaagzang ingezet.

'Jamaar, da's gene country'
'Jamaar, is dat nog muziek'

Mensen, we zijn hier om ons te amuseren, en als daar eens een niet-countrynummertje tussenzit, so be it, neen? Men moet ook niet doen alsof alle nummers die op festivals gebracht worden, country nummers zijn. Soms heeft het er eens dicht tegen gelegen, maar echte 'country' ... soms ver te zoeken.

Voor de volgende set stonden **Regy en Mrs McBright** opgeschreven.

Mrs Sandra genoot echter net van een lekkere maaltijd, en gezien met volle mond zingen 'not done' is, was het haar partner in crime, **Mister P**, die de honneurs waarnam.

In zwembroek dan nog, want hij koos voor het nummer 'Some beach'.

Regy had meteen het zomerse ritme te pakken en met een 'Chacatac'-kreet volgde zijn versie van 'Margaritaville'.

Bij 'The kind of love we make' ('Dimn the lights') was ondertussen ook al heel duidelijk de feestelijke sfeerverlichting in de Saloon aangestoken.

Het al prachtige decor kreeg daardoor nog meer 'cachet', en we waanden ons nu echt in 'The Far West'.

Terwijl 'Speak to the sky' weerklonk, was het trouwens ook een ideaal moment om ook even naar boven te kijken.

Ik heb het al vermeld bij het thema 'akkoestiek', maar er is hier inderdaad ook sprake van een ruime bovenverdieping.

Ook daar zaten de countryliefhebbers mee te genieten. Zalig toch ... niemand die voor je neus zit, en vogelperspectief voor de fotografen onder ons.

(of kikvorsperspectief
als je beneden stond natuurlijk 😊)

Wat volgde was een prachtige versie van het nummer 'Mamas' van Anne Wilson

Hoewel Anne Wilson vaak onder Christian music wordt geplaatst, zit Mamas heel duidelijk in de hedendaagse countrytraditie.

Het gaat hier niet over een ingewikkeld verhaal, en vertrekt vanuit iets heel herkenbaars:

Iedereen heeft behoefte aan iemand bij wie hij of zij altijd terecht kan.

En de moeder wordt daarvoor het ultieme symbool.

Ook de religieuze laag is daarbij belangrijk. Anne Wilson verbindt het moederschap met Gods bedoeling. Daardoor is het tegelijk een liefdeslied voor moeders én een lied over geloof.

Na dit ingetogen momentje opnieuw over naar de pure, vrolijke, zuiderse party-country met 'Tennessee river run'

Korte inhoud? : de werkweek zit erop → het is zomer → iedereen naar de rivier!

De verteller heeft de hele week gewerkt en wil nu met vrienden naar de Tennessee River, in de buurt van Pickwick Dam.

Daar komen alle klassieke ingrediënten van een zuidelijke Amerikaanse zomer samen:

een barbecue, een boot, bier, muziek, vrienden, zwemmen, op een band achter de boot drijven, van een touw het water in slingeren, zon en vooral ... geen zorgen.

Geen zorgen ook deze avond ... De aanwezigen amuseerden zich, de uitbater zong mee wat hij kon, en de artiesten bleven het beste van zichzelf geven.

Ook de medewerkers waren trouwens top. Hapje? Drankje? Alles werd in een mum van tijd bezorgd, steeds met een vriendelijke lach, een grapje en vooral veel professionaliteit.

Naast het pluimpje dat ik al gegeven heb aan Mister P, hierbij dus enkele pluimpjes voor deze medewerkers (voor en achter de schermen) die ons het hele weekend bediend hebben op onze wenken.

Na het uitdelen van al die pluimpjes is het hoog tijd om onze 'Jersey giant' ten tonele te halen. Liefst nu, want het trotse dier zou er na al die pluimpjes snel uitzien als een 'gepluimd kicken'.

Jersey Giant is immers een kippenras dat zijn oorsprong vindt in de Verenigde Staten eind 19de eeuw. Genaamd naar de staat waaruit ze afkomstig zijn (Ah ja, New Jersey) en hun grote afmetingen (big!), worden Jersey Giants beschouwd als het zwaarste kippenras ter wereld.

Jersey Giants zijn trage groeiers en worden dus weinig gebruikt in de kippenvleesindustrie.

Het kost immers té veel tijd en voedsel om de Jersey Giant te laten uitgroeien tot zijn volledige grootte en om hem nuttig te kunnen gebruiken in het betere kippenkot.

Voor hanen mogen we rekenen op een gewicht van 5,5 à 5,75 kg, hennen bereiken toch ook gemakkelijk een gewicht van 4 à 4,5 kg.

De Jersey Giant is een kalm en goedmoedig ras, en ook de hanen zijn doorgaans niet agressief.

De hennen leggen grote bruine eieren en zijn goede leggers, ook tijdens de winterperiode.
Het ras is trouwens heel robuust en kan goed tegen de kou.

Van de rondlopende kiekens terug over naar de country- en linedancewereld.

We konden nog genieten van 'Turn it up, turn it on, turn it loose', 'All you need is me', de koppeldans 'Voices of the Highlands' en het iets agressievere 'Now I hate you'.

'Ding, dong, sing my song' van Michael English klonk door de boxen en Regy had er duidelijk nog zin in.

Ook Sandra was duidelijk in form en zette een prachtige versie van 'Telling on my heart' neer.

Om kippenvel van te krijgen (en dat kwam niet door die 'Jersey Giant' van daarnet).

Muziek teruggebracht tot de essentie ... Prachtige stem ... Mooie muziek ... Geweldig!

Over het volgende nummer ga ik weinig vertellen, want dat is 'van den duivel' ... Uiteraard heb ik het over het nummer '666', het nummer van de duivel, maar meteen ook de titel van desbetreffend lied.

Mrs McBright zong op overtuigende wijze 'Carry you home'.

Regy eindigde zijn set met 'Oh My Lina', en het laatste nummer van Mrs McBright (ook meteen het laatste aangekondigde nummer van de avond) werd het zelfgeschreven 'Der Mann von Nashville'.

Het laatste aangekondigde nummer wou uiteraard niet zeggen dat we moesten vertrekken.

Neen, **Mister P en Patje** beslisten om nog even verder te doen.

Het begon met een wondermooi arrangement dat Pascal (Mr P) gemaakt had op het nummer 'Wild West & Wicked'. Het al mooie nummer kreeg hierdoor nog een extra 'countryboost', waardoor het nog aangenamer werd om naar te luisteren en te dansen.

Toch ne krak zenne, onze 'P' ... 30 jaar in het vak, en nog steeds 'top'.

Het duo vervolgde met 'Rosalie' en via de stille 'Lonely drum' keerden we terug naar het luidruchtige feestje met 'Wasn't there a party'.

De 'Rosegarden voor mannen' werd gebracht met 'Everytime that you walk in the room'.

In plaats van een wandelingetje in het rozentuintje van Dolly Parton, werd het dus een wandelingetje in de kamer.

Opnieuw een opsteker voor Mister P. dan, want na 'Wild West & Wicked' heeft hij ook een geweldige countryversie gemaakt van 'Cry to me'.

Het nummer van Solomon Burke uit 1964 dat tegenwoordig vaak gebracht wordt in een 'stoempstamp'-versie, kreeg daardoor terug een countrytintje.

Voor de luisteraar een plezier voor het oor, voor de dansers 'klak' dezelfde dans.

Iedereen gelukkig dus, en zelfs de 'Lucky lips' deden mee.

Na 'Achy breaky heart' was het moment om het Saloon te verlaten stilletjesaan aangekomen.

Nog een slaapmutsje in de vorm van 'In Dreams' en we konden moe maar voldaan terugkeren naar onze tent, caravan, bungalow, b&b, hotel of wat ook onze slaapplaats was.

Ik kan niet beter eindigen dan met de woorden van Roy Orbison : *'Go to sleep, everything's all right'*

Ziezo, dit was het verslagje van de eerste dag.

Er komen er nog twee aan (van zaterdag en van zondag) ... daar wordt momenteel aan gewerkt en deze zullen ook eerstdaags verschijnen. Eerst nog een franstalige versie van deze 'vendredi' maken, want ook de franstalige landgenoten mogen natuurlijk dit weekend nog eens opnieuw beleven.

Hou dus de pagina's van Patje goed in de gaten, zodat jullie niks missen van de ambiance die er was!

TOT BINNENKORT !!!

Uw genegen,

Thierry

Foto's : Brigitte D. (+ AI)
Thierry T. (+ AI)